

Поетичний
фестиваль-конкурс

"Нова
Одіссей"

АЛЬМАНАХ

ОДЕСА, 2023

Всеукраїнський поетичний
фестиваль-конкурс

"Нова Одиссея"

Збірка творів авторів,
чиї імена увійшли до шортліста всеукраїнського
поетичного фестивалю-конкурсу
«Нова Одиссея»

АЛЬМАНАХ

Одесса
2023

Передмова. Подорож «Нових Одиссеїв»

Любі друзі!

Ми раді привітати вас із участю в конкурсі і з тим, що ваші таланти завдяки «Новій Одиссеї» сяятимуть в цьому альманасі поряд з віршами ваших колег – «Нових Одиссеїв» – головних героїв свого життя, юних поетів із різних міст нашої країни.

Для багатьох з вас конкурс став випробуванням творчих сил. Дехто подав лише єдиний вірш, тому що тільки-но відчув потяг до поезії й відважився відкритися. Дякуємо вам! Запевняємо, що ваше поетичне слово є дуже важливим у наш складний воєнний час. Поезія – це міцна сила, магічна сила, і завдяки їй ви створюєте свої власні чарівні світи, нову реальність та пишете літопис сьогоденного життя. Свого особистого й нашого спільного. Ми дякуємо вам, вашим батькам та наставникам за ваш талант і щирість. Адже це, безумовно, спільна робота.

Від вас ми отримали вірші на різні теми, у різних стилях та виконаннях. Але найголовніше, що у центрі будь-якого вашого твору є ви, ваші образи, порівняння, відбиток вашого світогляду та вашої особистості. Особистість – це найцінніша частина поета. До цієї збірки увійшли найкращі твори учасників конкурсу. Сподіваємося, ця збірка поезій припаде читачам до душі, а вам дасть стимул продовжувати свій шлях і вдосконалюватися.

Нашою метою було знайти та підтримати талановитих юних поетів, а саме – вас. Познайти та продовжити спілкування, щоб навчатися тонкощам віршування, надихати вас розвиватися і відкрити для вас двері у літературну спільноту Одеси й України.

Вважаємо, що перша подорож «Нової Одисеї» у цілому була вдалою і заслуговує на продовження. Поетичний фестиваль-конкурс «Нова Одисея» був ініційований поетом Іллею Камінським (США), офісом «Одеса – місто літератури ЮНЕСКО», КУ «Централізована бібліотечна система для дітей» м. Одеса, секцією дитячої літератури ООО НСПУ та за інформаційного партнерства газети «Вечірня Одеса». Друзі нашого конкурсу – Волонтерський центр «Гостинна Хата» та літературна студія «Літера» для одеситів і дітей з інших міст України, що опинилися в Одесі внаслідок повномасштабної російської агресії. Треба додати, що у форматі zoom-зустрічей «Літеру» зможуть відвідувати також діти із інших міст України. Конкурс підтримує Департамент культури, міжнародного співробітництва та європейської інтеграції Одеської міської ради. І цією об'єднаною спільнотою ми працюватимемо для вас далі.

6

Наша перша спільна подорож, від початку конкурсу до оголошення переможців, була дещо тривалішою, ніж ми планували, адже ми живемо за часів, коли події можуть відбуватися дуже несподівано й поза планом. Дякуємо за терпіння! Але ми доклали зусиль, аби надихати вас на шляху до фіналу конкурсу. Задля отримання натхнення, разом з одеситами і гостями міста ми відвідали Одеський зоопарк, Одеську астрономічну обсерваторію, Одеську кіностудію, пропонували учасникам відвідати цікаві виставки та фестивалі... Завдяки можливостям, які нам дає Інтернет, усі бажаючі, а не тільки одесити, змогли долучитися до майстер-класу з написання віршів від членів журі конкурсу. І ми плануємо не зупинятися на досягнутому. Тому, залишаймося на зв'язку.

З любов'ю і побажаннями справжнього натхнення – Оргкомітет фестивалю-конкурсу «Нова Одисея»

Подяки друзям від «Нової Одиссеї»

2019 року Організацією Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО) місто Одеса було визнане креативним містом в номінації Література.

Ми раді долучитися до мережі літературних міст, тому що перед письменниками Одеси сьогодні розкриті двері у велику спільноту світової літератури, і кожен отримує можливість долучитися до міжнародної культурної співпраці. Проявити свої таланти та бути поміченим. І в цьому можна переконатися вже

сьогодні на прикладі «Нової Одиссеї». Адже дев'ять сестринських міст літератури підтримали ваші таланти, дорогі поети, чудовими подарунками.

Ось ці міста:

Леуварден (Нідерланди), 2013 – столиця Фрисландії, в якій є своя унікальна мова – фризська. Її ніжно бережуть наші друзі із міста літератури. Вони так хотіли, щоб дехто з вас отримав подарунки, що відправляли посилку до Одеси цілих три рази, поки вона, в решті решт, не прийшла до нас!

Ноттінгем (Велика Британія), 2015 – саме поряд з ним, у Шервудському лісі жив всесвітньо відомий літературний герой – шляхетний розбійник Робін Гуд. Місто літератури Ноттінгем вірить у те, що за допомогою слів можна побудувати краще майбутнє, і ми з цим згодні.

8 **Мельбурн (Австралія), 2008** – місто, в якому літо, коли в нас зима, та навпаки. Але за будь-яких погодних умов наші дорогі друзі із міста літератури Мельбурну готові прийти на допомогу, підтримати та підбадьорити. Їхня дружба – справжній скарб.

Любляна (Словенія), 2015 – місто, історія якого уходить корінням в античність. Любляна проголошує себе столицею літератури. Назавжди. Ми мріємо, що одного разу ви відвідаєте це прекрасне місто та читатимете свої вірші перед численною аудиторією.

Тарту (Естонія), 2015 – вічно молоде місто, центр освіти та культури. 2024 року Тарту отримало титул Європейської культурної столиці. Тому весь рік тут відбуватимуться різноманітні культурні події. Ми з радістю вітаємо наших друзів із заслужено отриманим визнанням!

Гейдельберг (Німеччина), 2014 – місто філософії та романтики, інтелектуальний центр землі Баден-Вюртенберг, адже серед випускників найстарішого у Німеччині університету вісім нобелівських лауреатів! В це місто закохалося багато всесвітньо відомих

композиторів, поетів, філософів. Обійми цього прекрасного міста розкрити також і для нас.

Львів (Україна), 2015 – місто, що не потребує представлення. Львів отримав статус креативного міста ЮНЕСКО у 2015 році. Основна мета міста літератури – захист свободи слова та самовираження, шляхом розвитку та створення нових сенсів в літературному житті міста.

Вільнюс (Литва) – неймовірно красиве місто з багатою історією, в якому є унікальна літературна вулиця – справжній витвір мистецтва. Якщо ви хоча б раз опинитеся у Вільнюсі, ви назавжди закохаетесь в це місто і бажатимете повертатися до нього знов і знов.

Бремен (Німеччина), 2023 – місто казкової архітектури, смачного шоколаду, величезної бібліотеки та неймовірної історії пригод чотирьох друзів – віслюка, собаки, kota та півня «Бременські музиканти», що написали Брати Грімм. Бремен щойно отримав статус міста літератури ЮНЕСКО і відразу підтримав наш конкурс.

Ми дуже вдячні усім сестринським містам, що були щедрими і дали вам, нашим юним Одіссеям, світло, яке вказуватиме шлях до чарівної різномовної живої та доброзичливої гавані.

І ще ми щиро радіємо, що до нашої літературної мережі доєдналися **дитячі магазини «Антошка»**, які люблять діти і дорослі в усій Україні. Дякуємо за відкритість, підтримку та щедрі подарунки для наших авторів!

Керівник офісу
«Одеса – місто літератури ЮНЕСКО»

Декілька слів від журі і оргкомітету

«Я дуже вдячний, коли бачу, що молоді поети спускають свої човни на цю життєву подорож любові до мови. Поезія завжди була життєвою силою в Одесі – нехай так буде й надалі!».

Илля Камінський,
поет, критик, професор, номінант
на Нобелівську премію з літератури

-
- 10 «Одіссей з міту врешті-решт дістався до своєї Ітаки. От і поезія це така подорож до справжнього себе».

Аркадій Штипель,
член журі, поет, перекладач

«Любі друзі, ваш парус прямує у бурхливе море поезії, де у хвилях граються рими й метафори. Так тримати!!!»

Марія Галіна,
членкиня журі, журналіст, поет, перекладач

«Шановні колеги, любі читачі та поціновувачі поезії! Щиро вітаю вас з першою публікацією у справжньому виданні! Пам'ятайте, що Одіссей отримав торбину з усіма вітрами, окрім попутного! Тож торування свого особистого шляху у морі поезії – ваша головна місія! Бажаю успіху!»

Владислава Ільїнська,
членкиня журі, голова благодійного
фонду «Нешама»

«Нових відкриттів у поетичному морі життя, несподіваних порівнянь, смачних, соковитих епітетів, живих образів та цікавості у дослідженні нашого буття».

Інна Іщук,
членкиня журі, керівник секції
дитячої літератури одеської
обласної організації НСПУ

«„Вечірня Одеса“ завжди підтримувала творчість юних поетів. Дуже радий, що лауреат редакційного конкурсу „Люди справи“ Ілля Камінський вигадав „Нову Одіссею“. Вірю, що ми тільки на початку великої та гарної поетичної подорожі! Бажаю всім творчого успіху!»

11

Олег Суслов,
головний редактор газети «Вечірня
Одеса», інформаційний партнер

«У Стародавньому Китаї, аби отримати державну посаду треба було скласти на відмінно іспити з віршування. Адже людина, яка пише вірші – бачить те, чого не бачать інші. Залишайтеся поетами, тому що саме ви – наше майбутнє».

Майя Дімерлі,
голова оргкомітету, керівник офісу
«Одеса – місто літератури ЮНЕСКО»

Переможці

Номінація 6-10 років

- 1 місце: Семенюта Тетяна (м.Одеса)
- 2 місце: Шаякубов Всеволод
(м.Южне, Одеська обл.)
- 3 місце: Соломахін Микола (м.Одеса)

Номінація 11-14 років

- 1 місце: Петренко Катерина (м.Одеса)
- 2 місце: Риженко Ангеліна (м.Дніпро)
- 3 місце: Мунтіян Аріна (м.Вінниця)

12

Номінація 15-17 років

- 1 місце: Остапенко Крістіна (м.Одеса)
- 2 місце: Борисов Олександр (с.Музиківка,
Херсонська обл.)
- 3 місце: Мокшицька Аґнешка (м.Львів)

Шортліст

Номінація 6-10 років

Семенюта Тетяна (м.Одеса)
Шаякубов Всеволод (м.Южне, Одеська обл.)
Соломахін Микола (м.Одеса)
Береговий Андрій (м.Одеса)
Григор'єва Марія (Дніпровська обл.)
Ізман Анна (м.Київ)
Лапська Ася (с.Половлі, Рівненська обл.)
Оберемок Станіслав (м.Дніпро)
Раділов Іван (СМТ Суворове, Одеська обл.)
Раділов Павло (СМТ Суворове, Одеська обл.)
Філіппова Марина (м.Одеса)
Чачашвілі Тамара (с.Кордишівка, Хмельницький
р-н, Вінницька обл.)
Чернуха Кирило (м.Зміїв, Харківська обл.)

13

Номінація 11-14 років

Петренко Катерина (м.Одеса)
Риженко Ангеліна (м.Дніпро)
Мунтіян Аріна (м.Вінниця)
Бенза Вікторія (с.Озерці, Рівненська обл.)
Бережа Ксенія (м.Одеса)
Борщавецька Анна (м.Одеса)
Василькова Анна (м.Краматорськ)
Висоцький Денис (м.Одеса)
Волковішська Любов (м.Одеса)
Герус Никита (м.Одеса)
Голікова Євгенія (м.Одеса)
Жерноклєєва Аріна (м.Одеса)
Зайзбур Поліна (м.Миколаїв)

Зайцева Софія (м.Полтава)
Кердівар Анастасія (м.Одеса)
Куцак Михайло (м.Одеса)
Максименко Софія (м.Остер/Жуківщина,
Чернігівська обл.)
Мяленко Єва (м.Остер, Чернігівська обл.)
Пасхаліна Каріна (м.Одеса)
Сініцина Дар'я (м.Одеса)
Смовський Максим (м.Остер, Чернігівська обл.)
Уманов Михайло (м.Дніпро)
Чередніченко Єлизавета (м.Бровари)

Номінація 15-17 років

Остапенко Крістіна (м.Одеса)
Борисов Олександр (с.Музиківка,
Херсонська обл.)
Мокшицька Агнешка (м.Львів)
Аузяк Софія (м.Чернівці)
Бойко Олександра (м.Долинська,
Кропивницький р-н, Кіровоградська обл.)
Вдовитченко Євгенія (м.Суми)
Галіщева Олександра (м.Харків)
Гладіліна Аліна (м.Одеса)
Даневич Поліна (СМТ Козелець,
Чернігівська обл.)
Довгополова Валерія (с.Мирна Долина,
Краматорський р-н, Донецька обл.)
Козелецька Анастасія (м.Одеса)
Орел Вероніка (СМТ Козелець, Чернігівська обл.)
Швед Олександра (м.Херсон/м.Одеса)

Поезія

Номінація 6–10 років

Семенюта Тетяна (8 років)

Зоопарк

16

Зоопарк! Зоопарк!
Ми йдемо у зоопарк.
І малеча і дорослі,
Всі шагають в зоопарк.
Бачу птицю – не синицю,
Я в рожевом – вона теж,
Вона в шоці, і я теж!
Іду далі, жму педалі,
Бачу білого я льва.
Лев у білом, мама теж.
Мама в шоці, і я теж.
Йду я далі, бачу птицю,
Не фламінго, не синиця
Хвіст розпущений синьо-жовтий
Я з хвостом, і вона теж.
Мама в шоці, і я теж!

Слон на дворі, не на волі
Грати поруч нього скрізь,
Добре хоч це не гармати,
Він у шоці, і я теж!
Йдемо далі...
Мавпи дивляться навколо
Ніби я потраплю в коло.
Коло мене осел Толя.
Толя в шоці, і я теж!
У Толі є такий девіз:
Привітати всіх на біс.
Пішли далі – привітали
Всіх найкращих тут тварин:
І вовків, і барсуків, і зубрів, і поні.
Мені любо вам казати
Після зоопарку я не можу, від захвату, спати!

Шаякубов Всеволод (10 років)

Моя киця

18

Моя киця геть лінива,
Спить і спить вона завжди.
Там у сні вона щаслива?
Спить і в спеку, й в холоди.

Риб не бачила ніколи,
І мишей не знає теж.
Не кусали її бджоли,
Як живеться? Не збагнеш!

В школу теж не треба рано,
І уроків геть нема.
Цілий день вона з дивану
Хвостик свій не підійма.

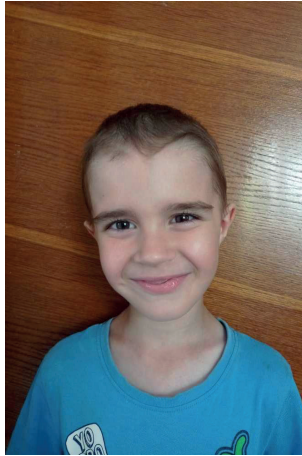
Ходить тихо, мов крадеться,
Але є одна печаль:
Іноді зі мною б'ється
І кусається, на жаль.

Я люблю її такою,
Вона мила, коли спить.
Та готовий я й до бою.
Як це можна не любити?

Соломахін Микола (6 років)

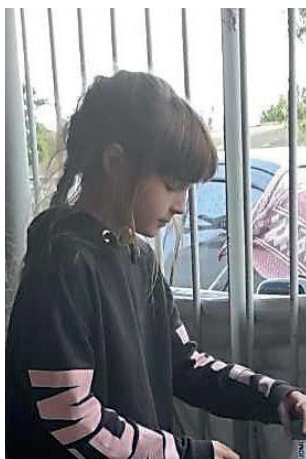
В моєї бабусі
Є песик Дружок.
Він білий, пухнастий
Неначе сніжок.
Не хоче носити
Дружок ланцюжок,
А хоче із м'ясом
Смачний пиріжок.

Береговий Андрій (7 років)

Подарунок на день народження

На день народження мені подарували котика.
Чудового, маленького, із жовтими очима.
Ми з ним почали гратися, стрибати, балувати.
Усе життя готов я з ним тепер товаришувати.

Григор'єва Марія (10 років)

Шевченко – народний поет

22

Був Тарасик хороша дитина,
Доглядала його сестра Катерина.
У садку дитя часто лишала,
Сама поратись поспішала.
Став Шевченко народним поетом,
Бо завзято він вірші писав.
Не забув свою сестру рідненьку –
Її ім'ям поему назвав.

Ізман Анна (7 років)

Вчителька моя

Вже 1 вересня пройшло
З корови доять молоко,
А вчителька його в відро збирає
І дітям всім привіт махає.

Таке буває лиш в селі,
І там маленькі школярі
Вивчають букви всі, а після школи
Працюють вдома наче бджоли.

Матуся випікає пиріжки
А діти розглядають всі книжки.
Ох скільки ж там домашнього завдання,
Прийдеться працювати до смеркання!

Лапська Ася (9 років)

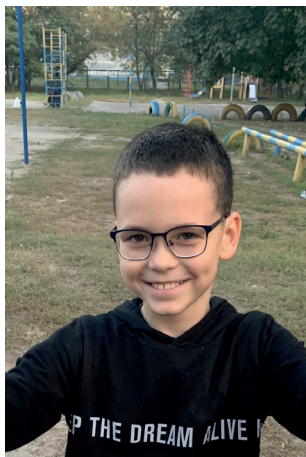
Осінь

24

Листочок з берези повільно злетів,
в повітрі кружляв, униз не хотів.
За ним все дивилось руде кошеня,
хотіло спіймати веселощів для.

Подув вітерець, закрутивши листок,
а котик крутився, як дзиґа ота.
Втомився й під деревом ліг відпочить,
А поруч й листочок спустився в ту мить.

Всміхнувся муркотик листочку тому
І друзями стали одне одному.
Листочка жовтенького котик беріг,
у себе в будиночку його стеріг.

Оберемок Станіслав (10 років)

Хай квітне моя славна Україна

Хай квітне моя славна Україна,
В віночку з чорнобривців і калини,
Вона у серці назавжди єдина,
Вона для мене рідна Батьківщина.

І мова в неї, як дзвінкий струмочок.
Пісні її красиві і величні.
Про терен з білим цвітом і садочок,
І про Шевченка, що увійшов у Вічність.

Раділов Іван (8 років)

Осінній дощик пахне небом

26

Осінній дощик пахне небом,
І листям жовклим і травою,
І різнобарвним літнім степом,
І вже зібраною нивою.

Він пахне квітками в саду,
Які повільно відцвітають
І під симфонію дощу
Все пелюстками засипають.
Він пахне яблуком осіннім –
Духмяним, жовтим, запашним.
Він пахне гарбузом, вже стиглим,
І медом пахне золотим.

Він пахне подихом зими:
Холодним, свіжим, сивим.
Він пахне подихом весни:
Веселим, дивним, срібним.

Раділов Павло (6 років)

Пора грибів, пора скарбів,
Пора збирання урожаю,
І відлітаючих птахів,
Що віддаляються у зграях.

Веселі спогади про літо –
Історій довгий переказ:
Посперечались сонце з вітром,
А дощ їх мирить раз у раз.

Пора турбот, пора думок,
Пора нездійснених бажань.
Срібне мереживо казок –
Пора надій і сподівань.

Філіппова Марина (9 років)

Котик

28

Котик милий,
Не бешкетник,
Він не вміє
Малювати,
Але може
Заспівати!
Молоко він п'є,
Гніздечко не в'є.
От такий він,
Котик.
Мяу!

Чачашвілі Тамара (10 років)

Заболіло в мене горло,
Щось недобре вже вкотре.
Лікар ще раз тут прийде
і командувать почне.
Випий це і випий те!
Щось набридло вже це все.

Чернуха Кирило (9 років)

ГНОМ

30

Завітав до мене гномик
у різдвяну тиху ніч.
Сів собі на підвіконник,
бачу диво – зусібіч.

Засвітилася кімната,
закружляв довкола сніг.
Подаруночків багато
він для мене приборіг.

А коли я встав уранці,
бачу – гномика нема.
Залишились тільки капці
і білесенька зима.

Поезія

Номінація 11-14 років

/про те що це все не відбудеться знов,
ми навіть не знали/

зміни ландшафтів за потертим вікном
труїли очі красою.
природу, де майже немає людей,
можна назвати домом.
ми залишили частину себе в
горах та у річках прозорих.
це замість монетки, що часто кидають,
щоб повернутися знову.

трамвай до сих пір пахне моєю лавандою,
що там загубила.
нас пам'ятають світанки на березі моря,
куди якимось завіз він.
під сидінням пустельний пісок та земля
створили свій килим.
і залишена карта «шість пік»,
тобто – поїздка для змін.

краплі рожевого озера, непомітно й швидко
потрапили в очі
та транспорт «дві тисячі двадцять один»
став краще за всіх.
всі вуличні кішки, яких ми зустріли, живуть там і досі.
напевно, пахощі з квітами трамвай теж десь зберіг.

він не повернеться,
від нього лишився каркас і сидіння.
книги жовтіють, якщо їх забути,
а ромашки згнивають.
поки ми пам'ятаємо, поки сняться про це сновидіння,
він буде жити. бо хто, окрім нас, його ще згадає?

34 кажуть, пустили «дві тисячі двадцять треті» трамваї,
може поїдемо на одному з таких,
відправимось знову до раю?
з умовою, що «дві тисячі двадцять перший»
ми ніколи не забуваємо.
ти купиш квитки?
вони коштують місця у пам'яті, наскільки я знаю.

Риженко Ангеліна (14 років)

Крок до прірви

Порвана сукня розвивається на східному вітрі
Сидить дівчинка на просоченій болем землі
Дівчинка не сидить сидить лише бліде тіло її
А душа її виснажена та й змучена вільна блукає
по луках і полях потопаючи в строкатих променях
набуваючи кольору
Дівчинка тут але душа грає в наздоганяння з вітром
у безкрайніх полях
Тіло то тут а душа у хмарах виводячи риси
знайомого обличчя
Там де гірські річки бурхливо шумлять
Там де неприступні гори ніжаться в променях
заходячого сонця
Там де безкрайне море виблискує своєю блакиттю
і незбаченістю
Душа досліджує глибини
Там де шум моря симфонічно зливається з криком
білих чайок
Там де виблискують прекрасні будинки вздовж
звивистої дороги

Які снилися їй лише уві сні
Там де літав апетитний запах свіжої їжі
Там де звідусіль долинає прекрасний спів птахів
Там де небо безкрайне малювало фігури
Там за небозводом
Де дощі теплі та ніжні
Де веселка ховає свій скарб
Де хмари із цукру
Де високі дуби та розкидні пшеничні поля
Де панував мир та спокій
Де пухнасті вівці купалися у смарагдовій траві
Де вітри ласкаво обдували яскраві фарби польових
квітів
Де звідусіль чути дзвін церковних дзвонів
Де злилося все воєдино в чудовий краєвид
Нависали похмурі хмари чорного вугілля
Набуваючи гнітючих слів
Хмари не дощові а людські
Не з кришталевої води а з думок поганих людських
І барвисті краєвиди повільно тонуть у Брюзі
А люди в заздрості жадібності та цинізмі
Там сидячи в чудових будинках
У теплі та затишку
Горювали люди
Вода була їм мало тепла і чиста
Сонце їм було надто сліпуче яскравим
Вітри їм були надмірно буйними
Квіти їм були бліді
Дороги їм були дуже звивисті
Будинки їм були мізерні в порівнянні з сусідськими
Захід сонця вже мало золотий
Здавалося б лагідний вітер повинен підхоплювати
виразний сміх
Яскравіше сонця виблискувати людські посмішки
Кожен камінчик просочуватиме щастя та кохання
Радість панувати зберігаючи тишу та спокій

Але люди не цінують те що їм дано що мають
думають про те, що може бути краще при цьому
не пізнавши життя гірше не думають, що ніщо
не вічне що може бути і гірше їм набагато важливіше
шукати погане в хорошому думати що може бути
краще

Там де сиділа дівчинка її щастя на світі немає
Адже коли душа її нехай змучена, але літає там
Не відчувається холод металу на тонких зап'ястях
Не відчуваються мерзенні тонкі пальці смерті на шиї
Не відчувається біль синців металевий смак
запеклої крові

на блідих губах

Не відчувається лезо коси вісника смерті під боком

Адже де світ позаду кістлявої спини

Горіло червоне полум'я а не західні промені

Лучила червона кров, а не строкаті квіти,

Догоряли вуглечі і розпадалися трухляві маєтки

Відусюди долинали звуки безжальної стрілянини

а не прекрасний спів птахів

Похмурий вітер підхоплював відчайдушні крики

безстління та запах пороху та крові

Вижжена земля просякнута кров'ю і потом

Видно були самотні смоляні

Травинки а не пишніла смарагдова трава

Не потрібен тут більше дзвін молитви тут на жаль

не допоможуть

Та й нікому вже допомагати

Брязкіт товстих ланцюгів

Замість шуму неосяжного моря

Крики мук потопають у брудній а не кришталевій
воді

Веселка не зберігає свої скарби її там просто немає
але скарб є

Скарб тут не сапфіри не діаманти

А шматок зачерствілого хліба

38 Мерехтять не зірки а снарядів злісних оскал.
У повітрі витає запах свинцю а не свіжої випічки
Так, тут теж є розсиді поля але не пшеничні а бойові
Але коли душа там там далеко за небозводом
Де дощі теплі та ніжні
Душа знаходить свій спокій
Цінуюте люди цінуюте те що маєте
Не думайте що може бути краще думайте що є гірше
Радуйтеся тому що маєте можуть не завжди горіти
заходи сонця

Мунтіян Аріна (14 років)

Добридень, сестричко

Добридень, сестричко, як там на небі?
Тихо, напевно, без страху й пітьми.
Ми тут, у підвалі... говорим про тебе...
Вибухи знов, знов, мама каже: «Гримить...»

Мама каже: «Гроза». Та я не маленька...
Ця війна, підла й люта, забрала тебе.
Досі бачу катів, твоя постать худенька,
Мамин крик... і душа вже летить до небес.

Поряд з Богом спокійно, ніхто не катує,
Не б'є, не ламає, не кривдить, не рве...
Лише твоя лялька без тебе сумує...
Тут багато ляльок без діток живе.

Тут багато ляльок, автівок, ведмедів
В прострілених курточках, сукнях, штанцях...
Тут уся Україна сумує без тебе
І пам'ять не згасне у наших серцях!

Бенза Вікторія (14 років)

Тим, хто береже наш сон

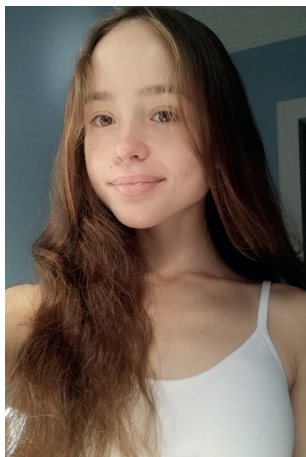
40

На дахи опускається вечір,
Павутину з туману снує,
Сон легенько торкає за плечі,
Але думка заснуть не дає...

Бо десь там у холодному полі
І в окопах під звуки ракет
Ті не сплять, що торують шлях волі,
Проганяючи виродків «зет»!

Вірні дочки й сини України
Під гірляндами з тисяч зірок
Не заснуть, бо для нас вони нині
Здобувають в майбутнє квиток.

Хай же славляться наші Герої!
Дякуймо їм за те кожна мить,
Що ми можемо спати в спокої
І любити, навчатися, ЖИТЬ!

Береза Ксенія (14 років)

Одне й інше

Одне є, інше, а чогось бракувало,
І це, і те є, та все ж не вистачало.
Розум кликав, серце не визнавало.
Та все ж у душі щось попереджало:
«Ти ж маєш усе, чого серце бажало,
Ти стільки отримав, та все тобі мало.
Біжи, вперед, швидше, щоб серце скало,
Гляди ж, щоб і голову не відірвало».
Навчись цінувати, якщо й наплювало
На тебе життя, бо воно тобі дало
Усі почуття, навіть коли зухвало,
Зневажливо тебе до яру кидало.
Дитинство згадай. Як воно смакувало?
Мати, обійми, й дитя засинало.
Ніколи цього б людство не цінувало,
Якби в інші миті усе було вдало.

Борщавецька Анна (14 років)

Війна

42

Тоді променисте сонечко
Світило на ґанок маленький.
З хати мати гукала: «Донечко!
Чи не то твій хлопчак молоденький?»
На обличчі з веснянками – усмішка –
Так багато думок та надій...
Пливуть хмаринки-подушки,
Кожен день – потік із подій.

Пора за порою настала зима:
Розтоплені грубки тріщать...
Ховаються миші в домах крадькома,
Усі до тепла спішать.
Ніч грубо махнула пухким покривалом,
І враз стало те, чого ніхто не бажав:
Ворожі ракети, золотим сильним шквалом,
Летіли, а я мовчки сидів і дрижав.
Усе зрозуміло, настала війна
Але в серці дитя, ще не вірило в це.

Жалюгідна війна, холодна, рвійна,
І хочеться мовити: «Гей, ти, убивце,
Що ж робиш ти та заради чого?
Невідомі тобі почуття, співчуття.
Поки інші будують, тобі одного
Зламати, забрати усе майбуття».

Сьогодні, так само сонечко
Світить на ґанок маленький.
З хати мати гукає: «Донечко!
Бери сестер, та в погріб тіснений».
На обличчі з веснянками – сльози.
Так багато розбитих надій...
Тіло вкрили з колючками лози.
Кожен день – як останній... Відбій..

Василькова Анна (14 років)

Зорі...

44

Зорі ті самі,
а у вікнах міста змінюються.
Змінюються та розпливаються,
Не пам'ятаю тих міст.

Очі... На зорі.
Дивлюся і знаю:
Зорі все чують,
все бачать і знають.

Знають, що завтра,
Знають про смерті,
Знають про клятих
І про святую землю.

Знають, коли закінчиться війна.
А я собі мрію:
– Пора. Вже пора.
Зорі, коли закінчиться війна?

Потяг мій мчить.
Я далі й далі
Від друзів,
Від дому,
Від учителів.

Я сиджу і плачу
В купе, у вагоні.
Я сиджу і плачу.
І чують зірки.

45

Вони чують мене,
Мій зов, мій клич.
Вони чують тебе,
Всі мольби зорі чують.

І мине одна мить,
І почуємо ми:
«Повертайся додому.
Україна змогла».

І я буду плакати ще гучніш,
Як і тисячі-тисячі
Вас і нас.
Ми підіймемо клич.
І почує весь світ
Щиру правду:
«Змогла. Україна змогла».

Висоцький Денис (13 років)

Лист до Марусі Чурай

46

Люба Марусю!

Що ж ти накоїла? Що ж наробила?
Нащо ти Гриця того отруїла?
Звичайно, людиною був він гнилою,
Та нащо було поступляться собою?

Жила б собі далі і горя не знала,
Знайшла би ти пару і матір'ю стала,
Плекала б дитину, пісні їй співала,
І твоя дитина Людиною б стала!

Із великим співчуттям, Денис Висоцький.

Волковішська Любов (12 років)

Сонячні промені

Нахабно у твоє вікно
Вдираються вони уранці
А що ти спиш – їм все одно
Їм треба влаштувати танці
О сьомій ранку вже вони,
за звичаєм до тебе лізуть
А те що час шкільний минув –
Не бачать бо-ж вони валізу,
Яку з захопленням збирала
Учора дівчинка Аліна,
Аби через два дні з сім'єю
Відправитися до Берліна.
Та промені того не знають,
Тому і світять їй у очі,
Змушуючи її вставати,
Хоча вона того не хоче.
Ще заспана, сумна Аліна,
Пішла вмиватися у ванну,
Впустила у вмивальник мило,
Й зустріла там сестричку Ганну.

Ганнуся почала діяти:
«Нуж-бо, сестричко, йдемо гратись!»
Та пролунав тут Мамин голос:
«Дівчата, їсти і збиратись»
Аліна настрою не мала,
Перевдягалася повільно
Їй було сумно, бо вона
Прокинулась не добровільно
Та вмить, згадала про поїздку,
Й чимдуж побігла до сніданку
З'їла його й була готова,
Нарешті рада своєму ранку.

Герус Никита (11 років)

В полі жовтім, нива колоситься
І сидить бабуся у струмка,
Вишиває щось вона легенько,
Начебто в повітрі йде рука.
З лісу гай, вона повишивала,
З поля вишиває колоски,
Ще на вишиванці простирадло –
Сніг з якого видно квіточки.
Є козак із дівчиною поруч,
Біля них дитя сидить в вінку,
Ще бабуся вишиває гори,
Та велику річку гомінку.
Вишиває хату, в ній родина,
Там зосталась радість назавжди!
Коло них розкинулась калина,
Хай не знають жодної біди!
Оберіг бабуся закінчила,
В полі встала та мерщій пішла,
Щоб любов у вишитій сорочці,
Вся сім'я прийняла й зберегла!

Голікова Євгенія (12 років)

Хмарки

50

Знайомтесь – це хмарки,
Мовчазні мандрівники.
Бачать кожного із нас,
Посміхаються для вас.
Різні люди зустрічались,
І лихі, і добряки,
Та до кожного вітались,
Спілкувались залюбки.
Та хмаринок не почули,
Привітатися забули,
То за них до вас звернуся,

Їх думки сказать візьмуся.
Робіть, що хочете в житті,
Щоб не бувать на самоті,
Здійснити мрії не баріться,
За справу ви хутчіш беріться.
Враз посміхнулися хмарки,
Бо кожен справу свою має,
Чи напувати рідний край,
Чи вчитися, а чи навчати,
От тільки часу ти не гай,
Живи, твори, допомагай!

Жерноклеєва Аріна (13 років)

Одеса – Місто мрії

52

Одеса – мати гумору та сміху!
Для людей тут справжня втіха:
Тут і море, і земля,
Й сміх дітей тут довкілля.

Йдеш кудись ти навмання,
Колоритне скрізь вбрання.
Кіт розлігся на дорозі,
Не турбуй його, не в змозі
Він піднятися та йти,
Бо втомився у путі.
Ніччю був він у дозорі,
Виглядав «шахідів» в морі.
Сон малечі він зберіг,
З'їв сардельку й спати ліг.

Сонце лагідно світило,
Все навколо гомоніло
Про бавовну у Криму.
Слава нашим ЗСУ!

Вечір тихо наступав –
І маяк запрацював.
Шлях рибалкам він вказав,
Час додому вже настав.
А дельфіни пропливали,
На рибалок зазирали,
Ті форельку вполювали
І на ринок поспішали.

53

На привозі спозаранку
Вже кипить торгівля палко.
Тут всі знають все про всіх:
Хто родився й одружився,
Хто здружився й розлучився.
Хто, куди і з ким пішов,
Що коли і де знайшов.

Гітаристи серед міста
Пританцьовують з туристом,
І форельку замовляють,
А глинтвейном запивають.
А спортивні хлопчаки
До Аркадії пішли:
І на пляжі засмагали,
І у море попірнали,
В волейбол разом зіграли,
Переможця привітали.

Ось така вона Одеса,
Місто щастя і добра!
Завітайте до Перлини,
Любі друзі, на гостини.
Через НАТІ ви проїдьте,
Катакомбами пройдіте,
Молдаванку не минайте,
Очі ширше розкривайте.
До театру завітайте,

Дюка за руку тримайте,
Морвокзалу не минайте,
Сувенірів ви придбайте.

Зайзбур Поліна (14 років)

Присвячується Поету

У Каштановому сквері
Звучать його вірші.
Мов солов'їні трелі
Відлунюють елегії душі.
Соборна, ніби сріблом,
Осяяна Дмитровими словами,
Апокриф з манускриптом
Дух Кременя в повітрі поміж нами.
А на Південній чути голос скрипки,
Щовечора, потоптуючи зношеним черевичком,
Скрипаль приходить до зупинки,
Симфонії виводить золотавим смичком.
Несеться до Карпат пророча пісня,
Лунає в кожному українському кутку.
Чи ранок, чи година пізня,
Хай пектораль віднайде кожен золоту!

Зайцева Софія (11 років)

Райдужна честь

56

Чи вірять єдинороги в чудеса?
Цього вже ніхто не визна.
Чи, може, ці дивні створіння
Мають веселкові вміння:
Вгорі літають, мов птахи,
Їдять хмаринки, дарують сни,
Будують міста свої в небесах
І бачать запал доброти в очах?
Та чи правда це, чи ні,
Не вкладається в голові...
А як же наука тоді існує?
Мабуть, єдинорогам цього не бракує.
Адже, як тоді порахувати,
Скільки нам треба спати?
Скільки хмариночок сьогодні з'їсти?
А без цього на веселку можна сісти,
Та й заснути, хмарки їсти.

Кердівар Анастасія (12 років)

Малюнок

Як доторкнуся пензликом до аркушу пустого –
Спливають у думках хмариноньки ідей.
Лягли холодні фарби – і от вже бачу знову:
Провулок той похмурий, порожній, без людей.
Додам у куточку жовтого й білого краплинку –
І вже маленький котик згорнувся у клубок.
А от вогнем червоним горять кущі калини,
І десь далеко в'ється туман чи лиш димок?
А жовтий лист тихенько летить собі, танцює
Вкриває чорну землю так, ніби обіймає.
Чарівні фарби осінь ласкаво нам дарує,
І все це на папері
Малюю я сама.

Куцак Михайло (14 років)

Романтизм

58

Я скелет, завитий в шкіру
Багнет під гул плету риму
Між ребер квітну трояндами
А віршів листи – кляксами.
До листа притуляю уста,
Поцілунок шлю крізь пута.
І ти легенько притулися,
В уяві за руку мою візьмися.
Душу мою шкребе у тиші,
Замість смичка ножем по скрипці.
Струни сердечні рвуться,
Тугою за тобою сльози ллються.
Чи кінчилася війна, кінчився біль?
Чи сходиш за мене на «Твій Віль»?

Максименко Софія (13 років)

Моя Батьківщина

Моя Батьківщина... Така неймовірна,
Є все в ній для щастя, для долі й життя...
Ліси і долини, поля і озера,
Родюча і рідна батьківська земля,
Повітря, що ніжністю пахне щоранку,
Замріяно-чиста небесна блакить...
Мрійливо-туманний серпневий світанок
І пісня, що душу лірично п'янить.
Це все Україна...Моя...Нездоланна...
Багато на неї тепер зазіхак,
Та наша рідненька тримається міцно.
По-іншому, друзі, просто ніяк.
Ми відвоюємо небо блакитне,
Відродимо кожне містечко й село.
Квітни, моя Україно барвиста,
Щоб не сказали, що нас – не було.

Мяленко Єва (11 років)

Голодомор

60

Іде по полю немічна старенька,
Зажурена, ще й хвора, мовчазна...
У грудях тріпотить серденько,
На крихту хліба сподівається сім'я.
Бабуся цілий день шукала їжу,
Бадилля вишкрібала із землі...
За що народу нашому таке жорстоке лихо,
За що знущаються безжалісні кати.
Вона не знала, як зайти до хати,
Поглянути у очі сиротам малим...
Зайшла... і опустила оченята,
Не знала що і як сказати їм.

А потім якось в серці закололо,
Перед очима раптом попливло...
І голоду вже більше не відчула,
Бо відлетіла, наче й не було.
Тепер сирітки вже самі лишились,
Нема бабусі...А як далі їм?
Ось так радянська влада не давала
Спокійно жити у краю своїм.
Таке не забувається з роками,
Цим болем так просякнуті всі ми....
Тепер ізнов народ наш так страждає
Від надзвичайно лютої війни.

Пасхаліна Каріна (14 років)

Сьогодні бачу

62

Сьогодні бачу я вогонь,
Очі стежать за теплом.
Боюся закрити, меркне серце,
Вухами чую, дуже б'ється.
Там на фоні стуку душ,
Реве та ллється морозний душ.
Закриваю очі, втрачаю спекотні ночі,
Вії відчують жар, дух тління,
Вуха ловлять кригу, холодку втіху.
Сьогодні бачу я ті води...
Зіниця поглинає в прозорі льоди,
Маю слух до того пекла.
Потопить серце глиб нескінченна.
Кипить душа, тверезити не можу,
Вуста мої не бачать ілюзорних насолод,
Кохання моє не чує ревіння моїх вод...

Сініцина Дар'я (11 років)

Прості дитячі бажання

Тривога. Жах. Шахід. Війна.
Жорстокі та страшні слова
Так не властиві нашій мові –
Такій чудовій, калиновій.
Так хочу я, щоб ці слова
Скоріш пішли у небуття,
Щоб знов співали солов'ї
І мальви під вікном цвіли.
Так хочу я, щоб в кожному домі
Знов зазвучали колискові...
Щоб всі батьки прийшли з війни
Й щасливо знову ми жили.
Так хочу я прийти до школи,
Сісти за парти в дружне коло.
Й забути ці страшні слова!
Тривога. Вибухи. Війна.
Що не властиві нашій мові –
Такій чудовій, калиновій!

Смовський Максим (13 років)

Прощання

64

Тісно в вагоні, багато людей,
В потязі плач і задуха...
Ніжно голублю матусю свою
Й котика – вірного друга.

В потяг не сяде, на жаль, мій татусь,
Треба ж бо край захищати,
Я до холодного скла притулюсь...
Важко тут татка лишати.

Слізка скотилась, маленький, мабУть,
Слізки я стримать не в силі.
Ніжно на татка в вікно подивлюсь,
Татко шепоче: «Ти – сильний!

Маму і котика там бережи,
Слухайся й гарно навчайся...
Про Україну усім розкажи.
Ти – українець! Пишайся!»

Теплу долоньку до скла притулю
Й татковий дотик відчую...
Як же, татусь, тебе сильно люблю!
Як же тебе я ціную!

Важко прощатися, серце моє
Рветься від суму та болю,
Та я упевнений: горе – мене,
Будем ми разом з тобою!

...

Потяг рушає... Поряд – матуся,
Серце тихенько ридає...
Подумки й щиро за край наш молюся
Й татка, що край захищає!

27.03.2022

Уманов Михайло (13 років)

Знаю, буде Перемога

66

Сірі хмари скрили небо,
Приховали сонце,
Не танцюють промінці,
У моїм віконці.

Сум згасив людські обличчя
І затьмарив очі.
Навіть Місяцю з несили,
Сяяти щоночі.

Де ж нам взяти тії сили,
Знову стать на ноги?
Меч важкий не опустити,
Не впасть край дороги?
Я не плачу, не жаліюсь,
Міцно меч тримаю,
Рід козацький позад мене
Весь стоїть, я знаю.

Знаю, буде Перемога,
Знов засяє сонце!
Знову китиці калини
Зазирнуть в віконце!

Чередніченко Єлизавета (14 років)

Зупинися на мить

68

Зупинися на мить ти, людино,
Подивись, що накоїв цей світ.
Бережи нашу Землю єдину,
З цим подіяти щось нам вже слід.
Це повітря, свіже, солоне,
Берег моря був чистий колись.
А тепер із прозорим тим морем,
Страшні купи сміття вмить сплелись.
Риби, мушлі – на дні їх не видно,
Не вони впливають, а бруд.
Бруд на душах людей, що навмисно,
Залишають сміття прямо тут.
Це повітря, брудне і отруйне,
І наш берег, що був тут завжди.
Хвилі ті – бо море то буйне,
Викидають весь бруд із води.
Зупинися на мить ти, дитино,
Подивись і побач, що наш світ...
Думає: «Я одну лиш кину пляшину»,
А як сотні людей кинуть вслід?

Ліс густий, де високі дерева,
Старий дуб в глибині тут стояв.
Важливе місце було то для мене,
Ще й прозорий струмок протікав.
Пам'ятаю, тут білка бувала,
А тепер, де для неї дупло?
А весною там пташка співала,
І гнізда теж нема. Де воно?
Подивися на мить на тварину,
Що домівки лишилася вмиль.
Вона що тут не мала родину?
Як у світі без даху прожить?
Подивися на мить на країну,
У якій йде нестерпна війна.
І чому гинуть тут за Вкраїну,
За майбутнє, якого нема?
Те майбутнє, якого не буде,
А не буде, тому що лиш зло.
Воно залишиться в людях,
І забудуть добро, що було.
Ти не думав, а що буде далі?
Що зробив ти, щоб «далі» було?
Треба діяти... Зараз, негайно,
Щоб майбутнє від нас не втекло.
Бережи нашу Землю єдину,
Захищай від бруду. Пора!
Зупинися на мить ти, людино,
Залиши ти хоч трохи добра...

Поезія

Номінація 15-17 років

Остапенко Крістіна (16 років)

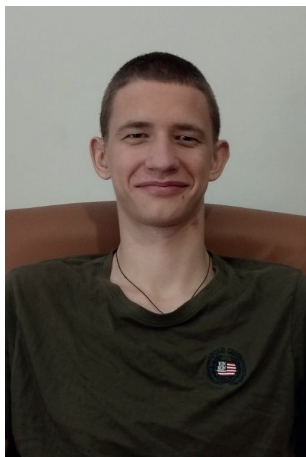
Слабкість пшениці перед цикадками.
Стадність, що не може миритись з твоїми задатками.
Складність,
Примарність і недосяжність успіху.
Невловимість, подібна проворному ґудзику,

Що впав у важливий день початкової школи
з білою сорочки.

Непоборний, як перші підліткові заморочки,
Як м'яз, що рветься через виснажливі тренування –
спроби себе покарати,
Та все одно залишається цілим,
тримає свою позицію.

Подібно кістці Атланта, чи райським ґратам
Й іржавому ланцюгу, що тащить воду
століттями із криниці.

Солодкість перемоги,
Якої, навіть у сні, не добитись.

Борисов Олександр (16 років)

Груші

72

Якось нам з Дмитром Павленком
грушок захотілось,
Що в сусіда за парканом
низенько висіли.
Та ж смачнющі, солодющі,
слинка покотилась.
Переглянулись ми з другом
і під паркан присіли.
– Ти давай, кажу, пригнися,
я тобі – на спину.
Учеплюся я за гілку,
й кілька грушок скину.
Ти мерщій клади в кармани
й будемо тікати,
Поки наш сусід проснеться
та вискочить з хати.
Не знаю вже, як це сталося,
за гілку вчепився,
Мабуть, гілка спружинила,
чи я оступився.

Полетів я вниз з паркану
під ту саму грушу,
Поколовся будьяками,
схопив страх за душу –
Від будинку мчить на мене
кудлатий собака.
Зверху, збоку та позаду –
бджіл і ос атака...
Що було далі зі мною,
я не пам'ятаю.
Не люблю я більше груш –
це я добре знаю.
Увечері на порозі –
наш сусід Микола.
Привітався, як завжди,
й підійшов до столу.
Як поглянув я на нього –
похололо серце....
У його руках було
повне груш відерце.

Мокшицька Аґнешка (15 років)

Особлива

74

Я не хвора, – просто особлива.
І світ не так, як всі сприймаю.
Про свою ваду не криклива.
Жалю від інших не чекаю.

Я не інакша, а така, як всі.
Лиш не очима красу бачу.
Не треба співчуття мені,
Через те, що маю таку вдачу.

Навчилась жити з тим, що є,
І вас прошу мене прийняти,
Змиритись з тим, що Бог дає,
Краще, ніж чогось чекати.
Я своїм серцем бачу те,
Що хтось очима не побачить,
Як тече річка, гай цвіте,
Як ти смієшся, або плачеш.

Хоча без зору й важко жити,
Та я не хвора, – просто особлива.
Душею варто зрозуміти,
У наших вадах – наша сила.

Аузяк Софія (17 років)

Твоє життя

76

А книжка у кожного своя,
Ця книжка і є – твоє життя.
Вона показує прогнози,
Відкриває всі кордони,
Кордони твого страху і тебе самого.
Там, де видно горизонт,
Рожево-світле сяйво,
Відкривається вона,
Ця книжка, яка свідчить про твоє життя!
І все ж потрібно Вам писати,
Себе самого, пізнавати, відкривати...
Свої ті рамки та кордони.
Велика є вона?
На сто томів, а більше і нема...
Там є усе, що робиться з тобою.
Читаєш та чи пишеш, ти, своє життя?
Та в тебе є воно і це вже перемога!

А книжка ж свідчить про тебе самого,
Про кожную секунду твого буття.
Але не забувайте Ви,
Що в когось книжка та і не відкрилась,
Оттак все просто, не було дано,
Не було дано прожити,
Прожити той час, тую секунду,
Яка є зараз у кожного із нас,
Прожити хоч трохи та пізнати себе самого.
Той кожен день, тая секунда, яку тобі дає Господь!
Цінуй, прошу тебе, людино!
Не той вже час, не та уже година...
В душі своїй поклади глибокий прір.
Адже, у тебе є життя!
Ціна його велика
І відбрати у іншого життя ти не посмієш!

Бойко Олександра (17 років)

24.02

78

Навіщо ви прийшли сюди?
Навіщо вторглися до нашої країни?
Раніше чули співи солов'їв,
А зараз чуєм черги автоматів.
За що це все звичайним людям?
Не вам тут бути «правосуддям»!
Пишаєтеся вбивствами жінок? дітей?
А хто понесе відповідальність
за таку кількість смертей?
Довіку вся пролита кров на ваших руках;
Відчуєте це все у пекельних муках.

Вдовитченко Євгенія (15 років)

Кохання навіки

Люби мене так, як Тарас Україну,
Так, наче маєш годину
До того, як наше життя
Перетвориться на небуття.

Люби мене так, як Франко Хоружинську,
Так, наче їдеш у хату батьківську
До матері рідної погостити
Та рідну родину свою сповістити,

Що хочеш одружитись зі мною,
Що зустрів мене перед зимою
Та обіцяв мені назавжди:
«Кохання навіки, тільки я і ти».

Якби ти зараз був поряд зі мною,
Мала б сказати це все я тобі,
Але ти пішов важкою дорогою.
Спочивай, мій милий, собі у труні.

Галіщева Олександра (16 років)

Лютневі маки

80

Червоні квіти на лютневім снігу
Виглядають особливо яскраво.
Вони покажуть усю журбу
Якої ж, звісно – не мало.
Кожен бачив ці квіти й не раз
Поливав їх гіркими сльозами.
Ці клятві маки переслідують нас
Жахливими дев'ятьма роками.
Але прийде весна, вона точно прийде!
І потопить той сніг до ґрунтів.
Заховається мак, серед нього знайдеш
Безліч інших чудових квітів.
Сонце світом залле, заспівають пташки
Квіти миру заповнять сади.
Але у серці твоєму, вони назавжди:
Маки лютого, квіти зими.

Гладіліна Аліна (16 років)

Знову

І знову ранок.
Знову не моя кімната,
Знов розмірений світанок
І гори знову за вікном не ті.

Піду зробити чашку чаю,
Й, не почуватись щоб на самоті,
Кладу Шевченка знову поряд,
Сиджу на кухні тій,.. чужій.

О, скільки днів вже тут минуло,
Що вкрала клята ця війна?
А скільки пелюсток рожевих
З дерев сумних зірвала вкрадена весна?

Стільки ж, скільки чула я «ще трохи...»,
Скільки йде за волю боротьба,
Скільки потайки, шукаючи підтримки,
Роздавалась в темряві мольба.

Скільки чутно серед гір «будь ласка!!!»
Скільки вже не зробимо і влітку.
Скільки з жалем згадували ми минуле,
Як найгарнішу, вже засохлу квітку.

І ось знов вечір, все такий же...
Мов уві сні, минають тижні, місяці...
Проте в душі я твердо вірю,
Що Україна знову зацвіте.

Та скінчиться набридле «знову»
І буде знову, як колись.
Але це буде інше «знову»,
Бо стали іншими і ми...

Даневич Поліна (15 років)

Мати російська

Мати російська,
Ти мати російського вбивці!
Ти навіщо його породила?
Ти з нього вбивцю зробила!
Навіщо відпустила вбивати?
Ти ж все-таки мати...

Вважаєш, що так буде краще?
Що війна вам піjde на краще?
Що вам новини сказали?
Що вони не повмирали?!
Та він валяється там у руїнах,
У крові ворожій омийтий – це жах,
Жах що та кров ворожа його!
Сумно тобі?
Та не зрозуміть тобі моєї болі,
Ти ж знаєш, що не захищати пустила?
Відпустила вбивати, жорстоко вбивати...
Вбивати тих, хто хоче жити.
Тобі тепер в бідності до віку прожити!

Ти знаєш скільки людей помирає?
Ти знаєш скільки людей
окупантської смерті у Бога благає?
Ти знаєш що таке повітряна тривога?
До сраки ваша наіграна допомога!
Коли ви відзняти для свого народу захотіли,
Мов харчам російським люди зраділи.
Не вийшло у вас?
Це і не дивно.
Наскільки сильно не хотіли би їсти,
не візьмемо ні крихти від вас,
Для нас це – огидно!
Допомогу від вбивці приймати – огидно!

Ти знаєш що таке в одязі спати,
Та серед ночі від тривоги вставати?
Зранку прокидатися під гул сирени...
Та що б ви здохли росіяни нестерпні!
Ти знаєш, що таке від кожного шороху жахатись,
Та що таке до підвалу постійно спускатись?
Хотіли відновити радянський союз?
Так будете у йому самі гнити,
А Україна буде в добробуті жити.

Та почалося все з однієї родини,
Просто 70 років тому, одна мати
народжувати була не повинна...

Довгополова Валерія (15 років)

Літня ніч

Літня ніч...
Ласкає шелест моря,
І зорі сяють нам з небес,
І радість нам стискає груди,
І хочеться кричати: «Люди!
Це диво, що нам дав творець.
Це бережіть, бо нічого не буде!»

Козелецька Анастасія (17 років)

-
- 86 Мені так хочеться почути спів птахів і розуміти,
що війна скінчилась
Мені так хочеться побачити в небі літаки і закричати,
що війна скінчилась
Мені так хочеться побігти в порт, побачити вдалі всі
кораблі і зрозуміти, що війна скінчилась
Мені так хочеться застрибнути на поїзд і поїхати
в Херсон, побачити, що війна скінчилась
Мені так хочеться побачити усмішки людей і чути
музику навколо і знати, що війна скінчилась
Мені так хочеться, щоб кожен дзвін нагадував,
що перемога за нами залишилась!

Орел Вероніка (15 років)

Послання до сусіда-«брата»

Це моя країна і моя земля,
Тут мої дороги і моє життя.
Тут усе моє: і весна, й гроза,
Тут мої сніги і моя краса.
Не тобі тут жити,
Не тобі родити,
Не тобі в полях
У моїх ходити.
Не тобі любити
І сади садити...
Тут моє усе! Тут усе моє:
І сади, й ліси, тут і гори й ріки,
Болота й озера – все для мене!
Не твої тут діти,
Не тобі радіти,
Не тобі моїх
Тут дітей учити.
Не твої тут трави,
Не твої городи,

Не туди прийшов ти –
Тут мої пороги!
Тут мої домівки і мої доріжки,
Тут дитячі книжки
І дитячі ліжка – то усе моє!
Ти чого прийшов?
Неприємний гість,
Як у горлі кість.
Чи тобі замало
Вже й Кубані стало?!
Тут моє життя і моя земля.
Це земля, де я в світ прийшла
Й зросла..
Це земля батьківська,
Це земля моя!
Це моя Україна і її краса!

Швед Олександра (17 років)

я знайшла світло після довгої темряви,
яку ніхто уже не розгребе
цікаво, я перша хто так думає про тебе?
це смішно, бо я звикла не помічати твій образ
серед тисяч людей і прикрас
а зараз ти ловиш мій погляд на собі майже весь час.

89

мені подобаються твої очі, ти наче велика ріка
я дивлюсь на тебе, мене відносить течія струмка
і може між нами було б щось чудове
але я не впевнена, що на це готова.

бо ти... ти це безкрайні простори морської блакиті,
коли ж я – це холодний вітер, що тягне тебе за ниті;
одного разу ти будеш так далеко від дому,
а я просто скажу, що була не готова.

ким би ти не був, навіть льодовиком,
я змушу тебе танути,
щоб піти на дно поруч, бо я не вмію плавати.

Ілля Камінський (США), поет, критик,
професор, номінант на Нобелівську
премію з літератури

За підтримки Департаменту культури,
міжнародного співробітництва
та європейської інтеграції ОМР

Секція дитячої
літератури Одеської
обласної організації НСПУ

АНТОВШКÖ

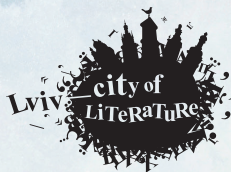
Централізована міська
бібліотечна система
для дітей
м. Одеса

Leeuwarden
UNESCO
City of Literature

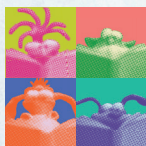

Melbourne
City of Literature

CITY OF
LITERATURE
HEIDELBERG

reading—
where
fairytale
begin...

bramen
city of literature

VILNIUS
CITY OF
LITERATURE

увійди у світ поезії

